היו סובלין אותו במוטות יצאו הראשונים חוץ לחומת העזרה והאחרונים לא יצאו הראשונים מטמאין בגדים והאחרונים אינן מטמאין בגדים עד שיצאו יצאו אלו ואלו מטמאין בגדים רבי שמעון אומר אינן מטמאין עד שיוצת האור ברובן ניתך הבשר אין השורף מטמא בגדים: **גמ'** מאי בירה אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מקום יש בהר הבית ובירה שמו ור"ל אמר כל הבית כולו קרוי בירה שנאמר (ואל) הבירה אשר הכינותי אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה שלשה בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול קודם זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול אחר זריקה וכמצותן חוץ לשלש מחנות תני לוי שלשה בית הדשנין הן בית הדשן גדול היה בעזרה ששם שורפין פסולי קדשי קדשים ואימורי קדשים קלים ופרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שאירע בהן פסול בין קודם זריקה בין לאחר זריקה ובית הדשן אחר היה בהר הבית ששם שורפין פרים הנשרפין ושעירים הנשרפין שאירע בהן פסול ביציאתן וכמצותן חוץ לשלש מחנות בעי רבי ירמיה לינה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ובשעירים הנשרפים מי אמרינן כי מהניא לינה בבשר דבר אכילה אבל הני דלאו בני אכילה נינהו לא או דלמא לא שנא אמר רבא הא מילתא איבעיא ליה לאביי ופשטנא ליה מהא ושוין שאם חישב באכילת פרים ובשריפתן שלא עשה כלום מאי לאו מדמחשבה לא פסלה לינה נמי לא פסלה ודלמא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה תא שמע פרים הנשרפים ושעירים הנשרפין מועלין בהן משהוקדשו נשחטו הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה מאי לאו לינת בשר לא לינת אימורין והא מדקתני סיפא כולן מועלין בהן בבית הדשן עד שיותך הבשר מדסיפא בשר רישא נמי בשר מידי איריא סיפא בשר רישא אימורין תא שמע דתני לוי שאירע בהן פסול ביציאתן מאי לאו לינה לא פסול טומאה ופסול יציאה בעי ר"א יציאה מהו שתועיל בפרים הנשרפים ושעירים הנשרפים מאי קמיבעיא ליה א"ר ירמיה בר אבא אליבא דמ"ד עדיין לא הגיע זמנו לצאת מי אמרינן ה"מ בשר דאין סופו לצאת חובה אבל הני דסופן לצאת חובה לא או דלמא ה"נ לא הגיע זמנו לצאת ת"ש דתני לוי שאירע בו פסול ביציאתו מאי לאו פסול יציאה לא פסול טומאה ופסול לינה בעי רבי אלעזר פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים שיצא רובו במיעוט אבר מהו הך מיעוטא דאבר בתר רובא שדינן ליה והא לא נפקא ליה או דלמא בתר רובא דבהמה שדינן פשיטא דלא שבקינן רובא דבהמה ואזלינן בתר רובא דאברים אלא שיצא חציו ברוב אבר האי מיעוטא דאבר

היו סובלין אותו. הנשרפין כמצותן במוטות לקמן יליף לה: **הראשונים.** בני אדם הנושאין במוט אותן שבראש האחד יוצאים ראשונים: **עד שיצאו.** האחרונים. בגמרא [קה.] יליף לה: **ניתך הבשר.** דגמרא שריפתן אין המסייע שוב כהן מטמא בגדים אבל מקמי הכי כל המסייעין בשעת שריפה מטמאין בגדים. וכולה יליף בגמרא [דף קו.]: **גמ' ששם שורפים פסולי בשר קדשי קדשים.** שמחילת אכילתן בעזרה ופסולי אימורים אפילו של קדשים קלים דהואיל והקטרת הכשירן בעזרה אף שריפת פסוליהן בעזרה כדילפינן בפסחים בפרק כל שעה (דף כד.) מבקדש באש תשרף: **קודם זריקה.** שלא הגיע זמנו לצאת לפיכך נשרפין בעזרה: **אחר זריקה.** שהגיע זמנו לצאת לפיכך נשרפין חוץ לעזרה: **וכמצותן.** וכשהן נשרפין כמצותן שלא אירע בהן שום פסול: **נשרפין חוץ לג' מחנות.** כדילפינן בפירקין [קה:]: **בין לאחר זריקה.** הואיל ועדיין לא יצאו: **ביציאתן.** לאחר שיצאו: **מהו שתועיל.** לפוסלן אם לנו: **בבשר דבר אכילה.** עולה או אימורין שהן לאכילת מזבח אבל הני דלשריפה קיימי דלא אשכחן לה אלא או באכילת מזבח כדכתיב (שמות כג) לא ילין חלב חגי וגו' או באכילת אדם כדכתיב (שם יב) לא תותירו וגו': **ושוין שאם חישב כו'.** ושוין ר"ש וחכמים שנחלקו בפרק ב"ש (לעיל מג.) אם פיגול נוהג בחטאות הפנימיות שאם חישב לאכול מבשר הפרים למחר או אם חישב בשחיטה על מנת לשורפן חוץ לג' מחנות למחר לא עשה כלום דמחשבת אכילה כדבר שדרכו לאכול בעינן והני לאו דרכן לאכול וגבי שריפה נמי אע"ג דכי אורחיה חשיב אכילת מזבח או אכילת אדם בעינן לפגל ומ"ד פיגול נוהג בפנימיים כגון אם חישב על הקטרת אימורים להקריבו למחר: **לינה נמי לא פסלה.** בבשרו קס"ד דאי לינה פסלה מחשבת לינה נמי פסלה: **לינת אימורין.** דבמידי דהקטרה ודאי פסלה לינה: **עד שיותך הבשר.** דכל זמן שלא נעשית מצותן מועלין בהן: **מדסיפא.** לענין מעילה בבשר איירי: **רישא נמי.** לענין לינה לענין בשר קאמר: **דתני לוי.** במתניתא דלעיל: **ופסול יציאה.** כגון שיצאו לפני זריקת דמים שעדיין לא הגיע זמנן לצאת: **יציאה מהו שתועיל.** לפוסלן אם יצאו מן העזרה לפני זריקת דמים: **מאי קמיבעיא ליה.** אמאי תיפסול הרי סופן לצאת: **א"ר ירמיה בר אבא.** כי קא מיבעיא ליה אליבא דמאן דפסיל בשר קדשים קלים שיצא לפני זריקת דמים משום דעדיין לא הגיע זמנו לצאת בפרק כל התדיר (לעיל פט:) הכא מאי מי אמרינן הני מילי בבשר קדשים קלים דאין סופן לצאת אבל הני שסופן חובה לצאת כיציאתן: **לא פסול טומאה ולינה.** דקתני הכא ומדמי ליה: **שיצא רובו.** ומיעוט אחד מן האברים משלים לרובה של בהמה ליציאתה: **מהו.** מי הוי יציאה לטמא את המתעסקין בהוצאתה רובו או לו לא הוי יציאה מי אמרינן שדי מיעוטא דאבר בתר

לא מחשבה הוא דלא פסלה אבל לינה פסלה. תימה דבריש הוציאו לו (יומא דף מח.) בעי רב פפא חישב בחפינת קטרת מהו ת"ש הוסיף רבי עקיבא הקומץ והקטרת כו' מדפסיל טבול יום פסולה נמי מלינה ומדפסלה לינה פסלה נמי מחשבה ולא דמי כדהכא וי"ל דהתם דבאכילת מזבח מה לי מחשבה מה לי לינה אבל הכא בבשר פרים הנשרפין וא"ת היכי פסלה מחשבה בקטרת הא תנן לעיל בפרק ב"ש (דף מב:) דקטרת ולבונה אין בהן משום פיגול וי"ל דנהי דכרת ליכא מחשבה מיהא פסלה מידי דהוה אחטאות הפנימיות לרבי שמעון דאמר בפ"ק (לעיל יד.) מודה היה רבי שמעון לפסול מק"ו משלא לשמו וקטרת נמי אהני ג"ש דמלא מלא ממנחה והתם הקשה בקונטרס אמאי הולרך לדקדק מטבול יום הוה ליה לאתויי ממתני' דמעילה (דף י.) דקתני בהדיא הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כיפורים ובלינה ותירץ רבינו יב"א משום דההיא איירי בקטרת דכל השנה כדקתני קדשו בכלי וההוא דמיקדש בכלי פסלה ביה לינה אבל התם בקטרת דיום הכיפורים דעיקרה אינה בכלי אלא משום דלא אפשר כדאמר התם לעיל והא אמרי' דלא מיפסלה בלינה אבל ההיא דרבי עקיבא משמע דמיירי בכל קטרת ועוד י"ל דההיא דמעילה איכא לאתויי מדרבנן וכן מחייבין עליה משום פיגול וטמא הוה אמינא מכת מרדות כמו אבל אוכלין טמאין ושתה משקין טמאין ושתה רביעית יין ונכנס למקדש ושהה כדי אכילת פרס חייב דהיינו מדרבנן דפסול גויה [הוי דרבנן] כדאמרינן בפרק בתרא דיומא (דף פ:) אבל ההיא דר' עקיבא פשיטא דאורייתא מדפסל טבול יום ע"י צירוף דאי מדרבנן לא הוה מחמירין נמי האי פסול על ידי צירוף וא"ת והיכי דייק מדפסיל טבול יום פסלה נמי לינה והא משניתנה במכתשת נפסלת בטבול יום ולינה לא פסלה עד שתנתן במחתה כדאמר פרק קמא דשבועות (דף יא.) וי"ל דהא דנפסלת בטבול יום היינו מדרבנן:

שיצא רובו במיעוט אבר. פי' בקונטרס דמיבעיא ליה לענין טמא המתעסק בהן וקשה דבסוף כילד צולין (פסחים פה:) אמרינן המוציא בשר פסח מחבורה לחבורה אינו חייב עד שיניח הואלה כתיב ביה כשבת ופריך ממתני' דהכא דהיו סובלין אותו במוטות דקתני ראשונים מטמאין בגדים אחרונים אין מטמאין בגדים עד שיצאו ואף על גב דלא נח ומשני בנגררים ואם כן רובו במיעוט אבר דהכא לא מחייב לענין שבת כיון דאגודו בפנים לא יטמא בגדים ונראה לפרש דמבעיא ליה לענין לשורפו בפנים:

תורה אור השלם

1. ולשלמה בני תן לבב שלם לשמור מצותיך עדותיך וחקיך ולעשות הכל ולבנות הבירה אשר הכינותי: דה"א כט, יט

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones